

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 24. Quomodo diabolus multis technis fuerit conatus hoc opus
impedire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

quod re verâ fiebat. Accidit autem mihi quâdam vice, ut cum idcirco expectaviffem, nescio quot diebus quandam Religiofam personam, tandem ipsam expectaverim aliquando manè aliquot horis. Dum autem me sentirem fatigatam ac debilem, converti me ad DEUM, dixique illi: Mi Domine, quantò mihi constat, ut alloquar istam personam, & attraham illam ad te? Dixit verò mihi tunc Divina Majestas: Viderisne tibi expectaviffè diu? Diutius ego expectabam, & amplius laborabam, quam tu, pro animarum conversione. Dic age, an non recorderis Samaritanæ? Audivi, quod mihi Divina Majestas dixit, ac tacui, atque expectavi, & vehementer fui pudefacta, videndo id mihi meritò fuisse dictum à Domino. Postquam autem fuiffem alloquuta eam personam, & compleviffem inspirationem Divinam, cepi inde ingens solatium, & fui plurimum recreata, sicut aliàs. Inspirabat mihi quoque Dominus, & imperabat, vehementerque me impellebat, ad redarguendos defectus, oblati mihi ab ipsius Majestate occasionibus, adeò, ut si incedens per plateam, audirem aliqua verba, quibus DEUS offenderetur, vel proximi, non possem præterire, quin talia proferentes accederem, ipsisque exponerem malum, quod perpetrarent; & quantum infinitam DEI Bonitatem, ejusmodi offenderent peccatis. Quòd si aliquando id præmittebam, eò quòd essem muliercula, quia tamen intimè dolebam, videns offendi DEUM, cogebam redire, nisi vellem angi ingenti scrupulo. Tanta verò fuit DEI erga me clementia, ut semper specialem referrem ex tali opere fructum. Dum quadam vice essem in templo, ingressa est nobilis Domina, & voluit considerare in loco, occupato à paupere famina, quam, vehementer indignata, jus-

sit indè quamprimum facessere: incepit quoque increpare ancillas, eò quòd illam non quantocyùs abigerent. Ea enim erat ipsius natura cholericâ, & inveterata consuetudo. Tunc mihi dixit Dominus: Surge, ac adi illam Dominam, & dic ipsi, ut meminerit nihili, ex quo facta est: atque idcirco, quàm tibi videbitur optimè, ipsam mone, ut se humiliet; i, perge. Audivi, quod mihi dictum fuerat à Domino, & fui modicum turbata, videns mihi ab illo præcipi, quod usque adeò alienum erat à mea naturali inclinatione, & à mea vilitate. Sed tandem, quia mihi mandabatur à Domino magnâ efficaciam ac determinatione, non erat mihi possibile aliud agere, nisi illum vellem offendere, ac repugnare ipsius voluntati, meque ei exhibere inobedientem. Unde surrexi, & accedens ad illam Dominam dixi ipsi, quàm amantissimè & suavissimè potui, atque sicut fueram edocta à Domino, verba, quæ à Divina Majestate jussa eram dicere, & ipsa meam motionem acceptavit cum insigni animi demissione, amplexando me, gratiasque mihi magnas agendo, pro exhibita sibi charitate, ac me quàm enixissimè rogando, neque dimittere volendo ex manibus, ut se commendarem DEO, & filium, què habebat ægrotum, sibi que dicerem, quænam essem, & ubi commorarer. Ego illi respondi me nihil esse, & nullius frugis, atque gratiam mihi ab illa præstandam esse, eam, quam ab ipso petiveram. In hunc modum tunc eveniebant alia, pro quibus omnibus magnas agebam DEO gratias, & mea anima replebatur ingenti solatio, quòd viderem à Divina Majestate tantopere incendi animas Divino ipsius amore, hoc medio, & isto instrumento adhibito, quod est usque adeò infirmum, ac miserabile.

CAPUT XXIV.

Quomodo diabolus multis technis fuerit conatus
hoc opus impedire.

P

Act 166

Actus in rabiem diabolus, & egre ferens bonum, quod DEUS istā viā operabatur in animabus, conatus est id operis impedire, & inturbare, quum potuit solertissime: & eo, quem illa refert, modo incepit.

§. I.

CUm aliquando irem ex templo, adverti insistentem vestigijs meis dæmonem, qui mihi appropinquans protulit enormem blasphemiam, quā auditā circumspexi, vidi illum in specie crudelissimi lupi, latē diducto rictu hiantem, dixique ipsi: Tūc es infelix? prosequuta sum meū iter, donec pervenirem ad meam domum, & ipse me sequebatur ad portam usque; postea verò illum amplius non vidi, nisi postridie manē, dum essem, more meo, collecta: tum ipsum in eadem conspexi specie, qua antea, conantem ad me accedere, si ipsi concederetur, mihiq; suis faucibus nocere, quantum posset: sed non potuit, nec id illi DEUS permisit. Nihil non egit, me sic persequendo, quod agere poterat, ac ipsi permittebatur. Interdum parum curabam, quid faceret; aliās verò mihi incutiebat quasi timorem ac metū, quando ambulabam per plateas; subinde etiam ridebam, videndo qualia moliretur ad me perturbandam suis terculamentis, eum non posset amplius efficere, siquidem illi non concedebatur à DEO. Et quando egrediebar domo, præsertim ad exequendum officium mihi à DEO demandatum, faciebat, ut bestię transeuntes plateam, in me incurrerent, quamvis procul à me incederent, & longē extra viam, meque præcipitarent, & præcipitatam calcarent pedibus, itā ut ij, qui id videbant, mirarentur, ac obstupescerent, quomodo me DEUS liberavisset, neque mihi nocuisset, aut quidquam damni intulisset bestia. Ego verò itā absque dolore, turbatione, & omni nocumento surgebam, ac si illa bestia fuisset avis, quæ super me volavisset.

Aliā vice asinus, quo quidam vheba-

tur, valde procul à me, penitusque diversā viā, eā relicta, absq; ulla occasione, tetendit rectā ad me. Is autem qui illi insidebat, animadvertens eam insolentiam bestię, & quòd contra me progredieretur, incepit ipsam acriter fustigare, ac magno labore illam conabatur detinere, nè me præcipitaret, mihiq; noceret; sed quidquid ageret, operam perdebat, quoad usque perveniret ad me, itā ut pene in me incurreret. Ego, utpote non ignara illius secreti, dum viderem malè haberi miseram bestiolam, culpæ expertem, magnopere dolebam, dicebamque intrā me: Relinque istam pauperem bestiolam, quæ est innocens; noli eam vexare. Aliās, boves juncti currui, rectā ad me procurerunt, dum pergerent per quandam plateam, & ego retrocessi ad ingens ac altum saxum, quod erat in ingressu plateæ, ut evitarem boves, ipsi verò nihilominus, frustra conante aurigā id impedire, me versūs festinaverunt, & nullo mihi illato damno, raptaverunt currum per saxum, quod erat altum instar grandis cujuspian cistæ, atque in descensu fuit adeò concussus currus, ut videretur in frusta contractus. In hujusmodi occasionibus protegebar à Sancto meo Angelo Custode, qui me aliquando, id quod vidi oculis meæ animæ, eripuit ex pedibus equi itā currentis, ut illum non posset is, qui eò vhebeatur, cohibere.

§. II.

Sed his minimè contentus dæmon, conatus est aliud suo desiderio convenientius & aptius reperire medium, utendo meā meticulosā ac miserabili naturā. Diabolus enim semper nititur, dum potest, suo adaptare proposito cujusvis naturam, ad perficienda commodius sua perversa opera. Itaque ut sui fieret voti compos, is ipse dæmon (quod mihi postea fuit dictū) qui me sequutus fuerat per plateam, in specie & forma lupi, adivit aliquando illum Religiosum, quo tum conscientię arbitro utebar ad Sancti Dominici, & sub prætextu apparentis boni ac prudentię, ipsi ingessit apprehensionem, ut existimaret se quam optimè & conformiter regulis rationis ac

San-

Sanctorum doctrinae facturum, si me probaret, mihi que liberè loqueretur, ut par est facere Confessarium & Magistrum spiritus, ac diceret, posse fraudem subesse illi operari, quod mihi videretur inspiratum à DEO, & hanc fraudem esse coopertam pallio rationis ac prudentiae. Ille servus DEI id non poterat intelligere, neque propterea erat culpandus. Certum enim est, nonnullos diaboli dolos difficillimè posse dignosci, & priusquam manifestè detegantur ac discernantur, non percipi. Isti Religioso tantùm referebam speciatim, quid in hoc negotio agerem: quia in reliquis semper procedebam eà vià, quam DEUS, & meus antiquus Pater Spiritualis me docuerat, cui omnia pandebam. Toto verò eo tempore, quò DEO placuit me ipso privare ob morbum, donec mihi dignatus esset dare alium, supplevit illum defectum Sua Majestas tam misericorditer, & ita me illustrando, securamque reddendo in eo, quod se mihi offerebat, ut ad conferendùm cum altero, me potius desiderium induceret alloquendi, & occupandi Religiosos, quam necessitas. Dum igitur quodam die venissem peragenda Confessionis causà ad hunc Patrem, qui non habebat perspectam meam naturam tam delicatam ac timidam, neque sciebat quantum possem sustinere, sed neque cognoscebat statum meae animae, quidve à DEO accepissem, incepit mihi dicere, volens uti sua potestate, ac implere partes Magistri & Confessarij, ut adverterem ac attenderem, saepe satanam se transfigurare in Angelum lucis, neque adeo carere periculo, quod mihi videretur esse, tantopere securum, utque considerarem, me esse feminam, cui melius conveniat audire, quam loqui. Audivi eam admonitionem Patris, ac tacui illa vice, & acceptavi ejus dicta, cum quam maxima potui humilitate: quia ego tum ignorabam stratagemam, quo diabolus volebat eà vià impedire opus, quod DEUS ceperat, & continuabat. Et quamvis hoc scivissem, fecissem tamen idem, meque humiliavissem, & obtemperavissem illi in eo, quod mihi mandabat, observando datùm mihi à DEO hac de re documentum: sed quia sum hu-

jus miserabilis ac timidæ naturæ, fui terribata, & concidi animo; non quòd dubitarem, vel possem dubitare, quin ad opus illud & exercitium Divinam moverer inspiratione, sed quòd, ut sum mulier, & imbecillior alijs, natura mea suo fungeretur munere, magis quam voluissem, & quam par esset. Nihilominus post biduum, dum iterum alloquerer eundem Patrem, revocavi ei in memoriam, ea quæ mihi nudius tertius proposuerat, prætereaque illi dixi, scire jam ipsius Paternitatem, quomodo ab eo die, quo primùm cum illo egi, ipsum assumpserim in Confessarium, siquidem haberem infirmum Patrem, cui alias confitebar, adeoque me rogare, ut me instruat ac illuminet, quid in eo negotio illi videatur magis cedere in obsequium DEI, & esse conformius ejus voluntati, utque mihi id præcipiat; obedituram enim me ipsi ex toto meo corde, & quam libentissimè, quod re ipsa esset experturus: me namque tantùm desiderare, ut pro viribus faciam, quod DEUS mavult, illique magis placet, & quo majus ipsi exhibetur obsequium, quandoquidem, si quidquam aliud vellem aut desiderarem, non satisfacerem mihi ipsi, neque acquiescerem; me enim hac vià obedientiæ, & judicij Superiorum à DEO edoceri. Audivit ille Pater mea dicta, quæ ipsi plurimùm satisfecerunt, ostenditque se ex ijs cepisse solatium, & illa sibi placuisse, ac respondit, sibi magnopere arridere, quod dicebam, exequerem in nomine Domini officium meum, se illud non improbare, nè quidem cogitatione; quin imò enixè rogare, ut alloquar quendam Religiosum gravem, & vehementer immersum suis studijs, cum aliquo excessu, ut hunc in modum proficiat in amore DEI: desiderareque etiam valde, ut meo alloquio in quibusdam Religiosis sui Ordinis, exsuscitem ignem Divini amoris: atque id mihi dicebat per multos dies. Ego illi ad hæc respondebam, me magno teneri desiderio, ut ipsi satisfaciam ac obediam; commendaret modò rem Domino DEO, & videremus, quale nobis lumen, quoad hoc, esset datura Divina Majestas.

)(*)

§. III.

Post aliquot dies denud Marina confitebatur Patribus Societatis, ubi rem contulisset cum Domino DEO, sed non propterea perdidit affectum, quo ferebatur erga Religionem Sancti Dominici, nec destitit conversari cum eiusdem Ordinis Religiosis, praesertim postquam affixa fuit lecto, quod brevi evenit. Sicut enim Sanctus iste Patriarcha adeo amanter ac familiariter illam invisibat, & cum ipsa agebat, quemadmodum apparebit in libro quarto, ita inspirabat suis filijs, ut eam inviserent, & cum illa conferrent de rebus pijs, concernentibus suum spiritum: atque progressu temporis, cum ego propter meas continuas infirmitates ac debilitates illam non possem convenire, ut ipsam confitentem audirem tam frequenter, quam illa desiderabat, ad supplendum hunc defectum, assumpsit secundum Confessarium ex dicto Ordine, qui fuit Pater Frater Andreas de Ponte Frater meus germanus, solitus ipsam adire ad excipiendam illius confessionem loco mei, ut est dictum in Introductione. Denique postquam ex Divina inspiratione rediit ad Societatem, non cessavit deinceps etiam agere cum proximis, & ad hoc ipsam animabat Noster Pater Sanctus Ignatius, dicendo illi: equum esse, ut cum gloriatur se

esse Filiam Societatis, cuius institutum est jurare animas, se exciter ad illas jurandas, juxta donum sibi à DEO datum: quod fecit magno zelo toto eo tempore, quo valebat pedibus, atque etiam, quando egrom decumbebat, ut videbitur in libro quinto. Tantum advertendum est, illam fuisse magis propensam, habuisseque majorem gratiam, ad jurandas personas Religiosas, & rebus spiritualibus deditas, ut ipsas incitaret ad fervorem orationis. Libenter quoque adibat Moniales, praeibitum illis ea in re auxilium: quod tanti fecit Beatissima Virgo, ut ipsi dicuntur veritatem, que sunt relata capite quinto. Christus etiã Dominus dignatus est uti ipsius operã, pro adducendis in Hispaniam Monialibus Sanctæ Birgitæ, instruendo illas, quomodo deberet moderari illarum Constitutiones, conferendoque ipsi mysticè earundem habitum.

Et quia charitas exorditur à suis, ac à domesticis, eam ipsa demonstravit, dum per illius industriam sunt Religionem ingressæ quinque nepotes amitina teneræ aetatis, ac admodum inopes, prætereaque aliæ quinque famula seu socia; & ex his fuerit vctò, quibus illa procuravit elemosinas sufficientes pro dote, vel obtinuit, ut susciperentur ex gratia. Hec omnia isto loco insinuavi, quod corã fiat subinde mentio in sequentibus libri.

CAPUT XXV.

Quomodo ipsi DEUS mysticè immutaverit cor, posueritque in illo istam epigraphen: *Hic hospitatatur JESUS,* deque alijs specialibus favoribus.

Hoc eodem anno, quo Marina ætatis suæ attigerat quintum supra quadagesimum, DEUS illi contulit multas novas & insignes gratias, ut in sua perficeret servitio, quam sibi desponsaverat. Sic igitur ait:

§. I.

Ardebat aliquando mea anima vehementer Amore DEI, ac nihilominus

habebat profundissimam cognitionem sui ipsius, dolendo summo opere de suis miserijs, & existimando se in illis esse inveteratam. Cum isto affectu repetebat sæpe illum versum Davidis: *Cor mundum creavit me DEUS, & spiritum rectum innovavit in visceribus meis.* Hoc per aliquot dies animo versans, agebam, inquit, quodam die mane collecta cum DEO, ac tum sensi miserabile corpus esse quasi derelictum à corde, neque posse præstare consueta opera, eò quod pro ijs peragendis esset destitutum instru-